

работи. — Като говори за чл. 14 на „Правилника за дисциплината“, дѣто се прѣдвижда дисциплинарно наказание за постѣпки които накърняватъ неговото достоинство или не сѣ съгласни съ студентската честъ и приличие, авторътъ на Писмото не може да се начуди на смѣлостта на Акад. Съвѣтъ „да рѣшава при всѣки отдѣленъ случай, коя постѣпка е съгласна съ студентската честъ и приличие и не накърнява достоинството на Университета и коя постѣпка не е такава“. А по-дълбокото основание на това студентско очудване е единъ двоенъ фактъ, който не вѣрваме да е билъ извѣстенъ на българското общество отъ по-рано: — че „между студентството и между самитѣ членове на Академическия Съвѣтъ има най-разнообразни и често съвършено противоположни въззрѣния“. И тая фраза, която вече en bloc е рѣдкъ документъ, става нѣщо безцѣнно, когато се взремъ въ деталитѣ ѝ. Именно, не само че професори съ най-различни и противоположни въззрѣния ще се произнасятъ върху това, какво е честъ и приличие, но — което е по-важно (затова е и поставено на първо мѣсто) — самитѣ студенти имали за тия нѣща най-различни и дори противоположни убѣждения. Каква дързостъ, наистина, отъ страна на Акад. Съвѣтъ, да се „ангажира при всѣки отдѣленъ случай да рѣшава и т. н.“, безъ да знае, може би, възгледитѣ на студента за студентска честъ и приличие! Та тогава може, значи, и единъ сѣдия да осѣди нѣкого за кражба или убийство, безъ да знае неговитѣ убѣждения по тия въпроси! Каква тирания, какво безправие — въ една конституционна дър-